

POSTANOWIENIE

9 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 9 sierpnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku A. K.
z udziałem S. K.
o podział majątku wspólnego,
na skutek skargi kasacyjnej A. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z 22 lutego 2022 r., II Ca 796/20,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia wnioskodawcy niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawca jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania podał art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., po czym w części pisma zatytułowanej „okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania” przedstawił własną, odmienną od uznanej za właściwą przez Sądy *meriti* ocenę prawną sprawy. Wnioskodawca wymienił przepisy, które jego zdaniem mają zastosowanie do ustalonych przez Sądy faktów. Jako niekwestionowany przytoczył fakt, że „w dacie zniesienia wspólności majątkowej orzeczeniem Sądu Rejonowego w Chełmie pozostawali tylko w specyficznej wspólności prawa najmu, które stanowiło jedyny przedmiot tej współwłasności. Bezspornym jest także, że w wyniku oświadczeń woli zawartych w akcie notarialnym, Uczestniczka stała się jedynym właścicielem lokalu mieszkalnego i praktycznie beneficjentem całości udzielonej przez Sprzedającego bonifikaty”. Po czym stwierdził, że „Z gramatycznej wykładni bardzo ogólnego sformułowania oświadczeń woli stron w akcie notarialnym w tym w szczególności oświadczenia o zgodzie Wnioskodawcy na nabycie w ramach przysługującego obu małżonkom prawa pierwszeństwa nabycia wynika, że faktycznie dokonano definitywnego podziału majątku wspólnego wynikającego z praw z umowy najmu. Taka czynność, jako sprzeczna z art. 35 k.r.o., winna być z mocy prawa – art. 58 § 1 k.c. – nieważna”, a to wnioskowanie uzasadnił „praktyką orzecniczą” i tym, że Sąd Najwyższy ma uznawać „za niedopuszczalne czynności,

których celem jest likwidacja majątku wspólnego małżonków”.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ani w jego uzasadnieniu wnioskodawca nie wyjaśnił, jakie zagadnienie prawne powstało w sprawie i wymaga rozważenia przez Sąd Najwyższy, które przepisy w ocenie wnioskodawcy wymagają wykładni, jako wywołujące wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie ani wreszcie – naruszenie których przepisów przez Sądy *meriti* jest oczywiste, rażące i uzasadnia tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Jedyny problem sformułowany przez wnioskodawcę w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do uwagi, że „Konieczna jest ocena prawna przez Sąd Najwyższy stanu faktycznego, gdy nastąpiło przesunięcie aktywów z majątku wspólnego (realnej ekspektatywy uzyskania bonifikaty przy zakupie lokalu) na majątek osobisty, a przedmiot takiego przesunięcia stanowi jedyny składnik majątku wspólnego, to, czy takie oświadczenie nie narusza dyspozycji art. 35 k.r.o. i czy z tego faktu można poprawnie wyprowadzić wniosek o rezygnacji przez Wnioskodawcę z rozliczenia z małżonkiem korzystającym wyłącznie z prawa pierwokupu lokalu i przyznanej bonifikaty na zasadach słuszności”.

Z ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wynika, że wspólność ustawowa małżeńska została zniesiona między stronami wyrokiem z [...] lipca 1999 r., przy czym jedynym wspólnym prawem stron był najem lokalu mieszkalnego przeznaczonego w 2008 r. przez Gminę C. do sprzedaży. Najemcom przysługiwała bonifikata od ceny ustalonej przez sprzedającą. Wnioskodawca rozpoczął rozmowy mające doprowadzić do zawarcia umowy sprzedaży lokalu, sfinalizowane [...] sierpnia 2008 r. w ten sposób, że w jego obecności i za jego zgodą uczestniczka kupiła lokal na jej majątek osobisty, nie zaś wnioskodawca lub obie strony na współwłasność. Wnioskodawca pozostał w tym lokalu jako jego mieszkaniec do marca 2010 r., po czym się z niego wyprowadził, a zatem od tego momentu definitywnie stracił status najemcy lokalu.

Skoro wnioskodawca zrezygnował z realizacji prawa pierwszeństwa nabycia lokalu, którego był najemcą, przysługującego mu niezależnie od przysługiwania

tego samego uprawnienia uczestniczące, to nie stało się to z uszczerbkiem dla majątku wspólnego (nieistniejącego między stronami od [...] lipca 1999 r.) i nie było też formą przysporzenia z tego majątku na rzecz majątku osobistego uczestniczek.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 4 ust. 1 pkt 8 w związku z § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

(B.Ł.)

[Ł.n]